

však změnití kdykoli k návrhu s účinkem pro nejbližší období nájemní. Může-li tedy úřad k návrhu zúčastněných změnití své rozhodnutí s účinkem pro nejbližší nájemní období, aniž by bral zřetele na smluvené neb stanovené lhůty výpovědní, jak chce tomu stížnost, nelze právem tvrditi, že by úřad při prvním rozhodnutí tak učiniti nemohl a že by tedy zvýšení, jež povoleno bylo rozhodnutím ze dne — od nejbližšího období nájemního t. j. od 1. února 1921, odporovalo zákonu. — —

Jsou tedy výtky stížností činěné bezdůvodny a bylo proto stížnost zamítnouti.

Č. 871.

Z a b í r á n í b y t ů: * Studujícím vysokých škol nesmí býti schválení smlouvy nájemní, kterou si zajistili byt v místě dotyčné vysoké školy nebo poblíž místa toho, odepřeno pouze z důvodu, že nejsou splněny předpoklady § 14 byt. zák.

(Nález ze dne 3. června 1921 č. 6788.)

Prejudikatura: nál. č. 488.

Věc: Mojžíš W. na Král. Vinohradech (adv. Dr. Oto Stránský z Prahy) proti nájemnímu úřadu na Král. Vinohradech o zabránění místnosti.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: — — — — —

Rozhoduje o stížnosti uvážil nejvyšší správní soud toto: — — — — —

Z bytu stěžovatelova o 4 pokojích zabráněny byly dvě místnosti používané podnájemníky výslovně jenom z toho důvodu, že nebyly schváleny předložené smlouvy podnájemní, a to proto, poněvadž nejsou splněny podmínky § 14 cit. zák.

Vychází tudíž žalovaný úřad z názoru, že o přípustnosti schválení podnájemní smlouvy mohlo býti rozhodnuto dle libovolného uvážení bytového úřadu, ježto nebylo prokázáno, že by tu byl případ v § 14 lit. a) nebo b) byt. zák. uvedený.

Tento názor žalovaného úřadu se nesrovnává se zákonem. Případy, v nichž obec nesmí odepřítí schválení smlouvy nájemní nebo podnájemní, nejsou v § 2 cit. zák. uvedeny taxativně. Srovnej nález 1. července 1920 č. 5828, Boh. č. 488, ve kterém bylo vysloveno, že při rozhodování o schválení neb odepření schválení smluv nájemních obec má hleděti ke všem okolnostem, uvažovati jejich vzájemný vztah a jejich poměr k účelům bytového zákona a že nesmí se omeziti jedině na otázku, je-li prokázána některá z podmínek lit. a) a b) § 14.

V daném případě prokázal stěžovatel, že oba podnájemníci jsou řádnými posluchači vysokých škol v Praze.

Žalovaný úřad pokládal okolnost tuto za soukromý zájem obcu podnájemníků, avšak neprávem, neboť při tom přehlíží, že vysoké školy sledují účel veřejný, jako veškerá státní učiliště, neboť stát zřizuje školy, zřizuje je netoliko pro občany bydlící v místě školy nebo v nejbližším okolí,

nýbrž pro celý stát neb aspoň velkou část jeho za tím účelem, aby všem občanům, kteří po tom touží, bylo umožněno nalézt odborného vyššího vědeckého vzdělání na těchto školách.

Důsledkem zřízení těchto škol a předpisů o jejich návštěvě jest, že posluchačům náleží, aby se ve studijním roce zdržovali v sídle neb okolí jejich, že jim tudíž v pobytu v sídle školy pouze z důvodu nepřislušnosti do obce nesmí býti bráněno.

Třeba tedy pobyt obou podnájemníků stěžovatelových na Král. Vinohradech není ve veřejném zájmu § 14, odst. 1. lit. a) byt. zák. nutným, není okolnost ta o sobě důvodem, aby schválení smlouvy podnájemní bylo odepřeno. Naříkané rozhodnutí jest tedy v odporu se zákonem; bylo je proto zrušiti dle § 7 zák. o správním soudě.

Č. 872.

Úředníci státní: K praxi zákona ze dne 27. května 1919 č. 289 sb. z. a n.

(Nález ze dne 6. června 1921 č. 2504.)

Věc: Jan R. v Jičíně proti ministerstvu spravedlnosti v Praze o započítání služební doby.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Stěžovatel nastoupil službu jako kancelářský praktikant dne 1. května 1898, od 1. ledna 1899—28. září 1911 sloužil jako kancelářský pomocník a oficiant, dne 29. září 1911 jmenován byl kancelářským asistentem (XI. hod. tř.), 8. ledna 1914 kancelářským přednostou (X. hodn. tř.) a 1. srpna 1917 vrchním přednostou kanceláře (IX. hodn. tř.).

K žádosti jeho za úpravu služebních požitků dle zákona z 27. května 1919 č. 289 sb. z. a n. — — — presidium vrchního soudu zemského dekretem z — upravilo stěžovateli požitky služební — — takto:

Pro časový postup započítána k 1. květnu 1919: služební doba ve skupině C skutečně ztrávená 7 r. 7 m., válečná pololetí 2 r. 6 m., služební doba započítatelná dle zákona čís. 289/1919 12 r. 4 m., tedy úhrnem 22 r. 5 m.

Tato celková doba propočítána dle schematu § 52 služ. pragm. a stěžovatel zařazen dnem 1. května 1919 do požitků 1. stupně VIII. hodn. tř. a od 1. září 1919 dle zákona ze dne 7. října 1919 č. 541 sb. z. a n., resp. 18. prosince 1919 č. 25 sb. z. a n. z r. 1920 do požitků 2. stupně VIII. hodn. tř.

Stížnost, kterou proti tomu podal k ministerstvu spravedlnosti, byla rozhodnutím z — zamítnuta — — —

O stížnosti, která rozhodnutí toto potírá jako nezákonné a domáhá se toho, aby stěžovateli služební doba 12 let 4 měsíců započítána byla do časového postupu od IX. hodn. tř. počínaje tak, že mu od 1. května 1919 přísluší plat 1. stupně VII. hodn. tř., nejvyšší správní soud uvážil:

Zákon z 27. května 1919 č. 289 sb. z. a n. stanoví, že se soudním kancelářským úředníkům skupiny C vpočítá do lhůt časového i platového